

Sygn. akt II AKa 122/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Krzysztof Noskowicz (spr.)

Sędziowie: SSA Włodzimierz Brazewicz

SSO del. Marta Urbańska

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Tomaszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w A. A. B.

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2019 r.

sprawy

P. O. (1), s. K., ur. (...) w A.

oskarżonego z art. 197 § 1 k.k. i art. 197 § 3 pkt. 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 197 § 2 k.k. i art. 197 § 3 pkt. 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

P. O. (2), s. K., ur. (...) w A.

oskarżonego z art. 197 § 1 k.k. i art. 197 § 3 pkt. 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.; art. 197 § 1 i 2 k.k. i art. 197 § 3 pkt. 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych od wyroku Sądu Okręgowego we Włocławku z dnia 15 listopada 2018 r., sygn. akt **II K 44/18**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. W.

- Kancelaria Adwokacka w A. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. O. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 317,60 (trzysta siedemnaście i 60/100) złotych stanowiącą równowartość niezbędnych i udokumentowanych wydatków obrońcy z tytułu stawiennictwa na rozprawę odwoławczą,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. (...)

D. - Kancelaria Adwokacka w A. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. O. (2) z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

1. P. O. (1) został oskarżony o to, że:

I. w bliżej nieustalonym okresie od połowy 2016 r. do listopada 2017 r.

w O., gm. A., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, samodzielnie oraz wspólnie i w porozumieniu z bratem P. O. (2) przemocą polegającą na przytrzymywaniu za ręce, doprowadzał wielokrotnie małoletnią poniżej lat 15 siostrę K. O. do obcowania płciowego,

tj. o czyn z art. 197 § 1 k.k. i art. 197 § 3 pkt. 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

II. w bliżej nieustalonym okresie od połowy 2016 r. do listopada 2017 r.

w O., gm. A., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przemocą polegającą na przytrzymywaniu doprowadzał małoletniego poniżej lat 15 brata J. O. do poddania się innej czynności seksualnej poprzez dotykanie miejsc intymnych stymulując odbywanie z pokrzywdzonym stosunku płciowego,

tj. o czyn z art. 197 § 2 k.k. i art. 197 § 3 pkt. 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. P. O. (2) został oskarżony o to, że:

III. w bliżej nieustalonym okresie od połowy 2016 r. do listopada 2017 r. w O., gm. A., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, samodzielnie oraz wspólnie i w porozumieniu z bratem P. O. (1) przemocą polegającą na przytrzymywaniu za ręce, doprowadzał wielokrotnie małoletnią poniżej lat 15 siostrę K. O. do obcowania płciowego, przy czym czynu tego dopuścił się mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do kierowania swoim postępowaniem,

tj. o czyn z art. 197 § 1 k.k. i art. 197 § 3 pkt. 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.,

IV. w bliżej nieustalonym okresie od połowy 2016 r. do listopada 2017 r.

w O., gm. A., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przemocą polegającą na przytrzymywaniu wielokrotnie doprowadzał małoletniego poniżej lat 15 brata J. O. do obcowania płciowego, a także doprowadzał do poddania się innej czynności seksualnej poprzez wkładanie penisa do ust pokrzywdzonego i dotykanie miejsc intymnych, przy czym czynu tego dopuścił się mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do kierowania swoim postępowaniem,

tj. o czyn z art. 197 § 1 i 2 k.k. i art. 197 § 3 pkt. 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy we Włocławku wyrokiem z dnia 15 listopada 2018 r.

w sprawie II K 44/18 orzekł następująco:

1. uznał oskarżonego P. O. (1) za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia jesieni 2015 roku do połowy listopada 2017 roku

w O., gmina A., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru:

- samodzielnie przemocą polegającą na przytrzymywaniu za ręce, ramiona, ciągnięciu za ręce, przytrzymywaniu za biodra, przytrzymywaniu za głowę,

a także (jednokrotnie) używając groźby uderzenia doprowadził wielokrotnie małoletnią poniżej lat 15 siostrę K. O. do obcowania płciowego: dopochwowego, analnego i oralnego, a także do poddania się innym czynnościom seksualnym w postaci wkładania penisa w krocze ubranej pokrzywdzonej, dotykania pokrzywdzonej po gołych pośladkach;

- wspólnie z bratem P. O. (2) przemocą polegającą na przytrzymywaniu za ręce, nogi, ciągnięciu za ręce doprowadził wielokrotnie ww. pokrzywdzoną do obcowania płciowego – analnego,

tj. przestępstwa z art. 197 § 3 pkt. 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 197 § 3 k.k. wymierzył mu karę 8 lat pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 41a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. O. (1) w odniesieniu do czynu przypisanego mu w pkt. 1 zakaz na okres 5 lat:

a) kontaktowania się z K. O.

b) zbliżania się do K. O. na odległość mniejszą niż 50 metrów;

3. na podstawie art. 41 § 1a k.k. orzekł wobec oskarżonego P. O. (1), w odniesieniu do czynu przypisanego mu w pkt. 1 zakaz zajmowania wszelkich stanowisk, wykonywania wszelkich zawodów i działalności związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich i z opieką nad nimi – na okres lat 10;

4. uznał oskarżonego P. O. (1) za winnego tego, że w nieustalonym dniu pod koniec września 2017 roku w O. gmina A. przemocą polegającą na ciągnięciu za rękę, przytrzymywaniu za rękę oraz siedząc na małoletnim poniżej lat 15 bracie J. O., doprowadził go do poddania się innym czynnościom seksualnym poprzez dotykanie miejsc intymnych symulując odbywanie z ww. pokrzywdzonym stosunku płciowego, tj. przestępstwa z art. 197 § 3 pkt. 2 i 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 197 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 41a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. O. (1), w odniesieniu do czynu przypisanego mu w pkt. 4 zakaz na okres 7 lat:

a) kontaktowania się z J. O.,

b) zbliżania się do J. O. na odległość mniejszą niż 50 metrów;

6. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu P. O. (1) karę łączną 9 lat pozbawienia wolności;

7. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego P. O. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 29.11.2017 r., godz. 18:15;

8. uznał oskarżonego P. O. (2) za winnego tego, że:

a) od nieustalonego dnia drugiej połowy 2016 roku (ale nie później niż w wakacje) do 27 listopada 2017 roku w O., gmina A. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, mając ograniczoną w znacznym stopniu zdolność do pokierowania swoim postępowaniem:

- samodzielnie przemocą polegającą na przytrzymywaniu za rękę, ramiona doprowadził wielokrotnie małoletnią poniżej lat 15 siostrę K. O. do obcowania płciowego: dopochwowego, analnego a także do poddania się innym czynnościom seksualnym w postaci dotykania ww. pokrzywdzonej w pośladki i narządy rodne;

- wspólnie z bratem P. O. (1) przemocą polegającą na przytrzymywaniu za rękę, nogi, ciągnięcie za rękę doprowadził wielokrotnie ww. pokrzywdzoną do obcowania płciowego analnego,

tj. przestępstwa z art. 197 § 3 pkt. 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

b) od nieustalonego dnia drugiej połowy 2016 roku (ale nie później niż w wakacje) do końca października 2017 roku w O. gm. A., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, mając ograniczoną w znacznym stopniu zdolność do pokierowania swoim postępowaniem:

- przemocą polegającą na przytrzymywaniu: dwukrotnie doprowadził małoletniego poniżej lat 15 brata J. O. do obcowania płciowo – analnego, jednokrotnie usiłował doprowadzić go do obcowania płciowego oralnego poprzez próbowanie włożenia penisa do ust ww. pokrzywdzonego;

- trzykrotnie doprowadził ww. pokrzywdzonego do poddania się innym czynnościom seksualnym polegającym na dotykaniu go w miejsca intymne (w tym dwukrotnie przez bieliznę),

tj. przestępstwa z art. 197 § 3 pkt. 2 i 3 k.k. w zb. z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z 12 k.k. i przyjmując, że oskarżony działał w warunkach ciągu przestępstw, na podstawie art. 197 § 3 k.k., wymierzył mu karę 7 lat pozbawienia wolności;

9. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego P. O. (2) kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 29.11.2017 r., godz. 18:15;

10. na podstawie art. 41a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. O. (2):

a) zakaz na okres 5 lat:

- kontaktowania się z K. O.,

- zbliżania się do K. O. na odległość mniejszą niż 50 metrów, w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 8a,

b) zakaz na okres 7 lat:

- kontaktowania się z J. O.

- zbliżania się do J. O. na odległość mniejszą niż 50 metrów, w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 8b;

11. na podstawie art. 41 § 1a k.k. orzekł wobec oskarżonego P. O. (2) w odniesieniu do czynów przypisanych mu w pkt. 8 a i 8 b zakaz zajmowania wszelkich stanowisk, wykonywania wszelkich zawodów i działalności związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich i z opieką nad nimi – na okres lat 10;

- wyrok zawiera nadto rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu (pkt. 12 i 13) oraz o zwolnieniu oskarżonych od kosztów sądowych (pkt 14).

Wyrok powyższy został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego P. O. (1) i przez obrońcę oskarżonego P. O. (2).

Obrońca oskarżonego P. O. (1) zaskarżyła wyrok w części dotyczącej kary. Wyrokowi temu zarzuciła, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k., rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec tego oskarżonego kary jednostkowej 8 lat pozbawienia wolności w punkcie 1 i rażącą niewspółmierność orzeczonej kary łącznej 9 lat pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 6.

W konsekwencji obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku:

1) w punkcie 1 poprzez wymierzenie oskarżonemu kary jednostkowej

5 lat pozbawienia wolności w miejsce orzeczonej kary jednostkowej 8 lat pozbawienia wolności,

2) w punkcie 6 poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności w miejsce orzeczonej kary łącznej 9 lat pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego **P. O. (2)** zaskarżyła wyrok odnośnie do tego oskarżonego w całości. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt. 2, 3, 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzuciła:

1. w zakresie punktu 8a myślnik pierwszy oraz punktu 8b - naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., wyrażające się w naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez danie wiary wyjaśnieniom oskarżonego P. O. (2), złożonym w postępowaniu przygotowawczym i uznanie jego wyjaśnień złożonych w postępowaniu sądowym za niewiarygodne, co uargumentowane zostało tylko tym, że wyjaśnienia oskarżonego P. O. (2) w postępowaniu sądowym były obliczone na zminimalizowanie jego odpowiedzialności karnej, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia stanu faktycznego, przyjętego za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na treść wyroku, polegającego na uznaniu, że oskarżony P. O. (2) dopuścił się czynów opisanych w punkcie 8a myślnik pierwszy oraz punkcie 8b, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do przyjęcia takiej tezy;

2. w zakresie punktu 8a myślnik drugi - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony P. O. (2) wspólnie z bratem P. O. (1) przemocą polegającą za przytrzymywaniu za ręce, nogi i ciągnięcie za ręce doprowadził swoją siostrę K. O. do obcowania płciowego analnego, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zeznania pokrzywdzonej K. O. nie dawały podstaw do przyjęcia takiej tezy,

3. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu P. O. (2), wyrażającą się nadmierną surowością poprzez wymierzenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat, podczas gdy oskarżony działał w warunkach ograniczonej w znacznym stopniu poczytalności, nie był dotychczas karany, wychowywał się w rodzinie dysfunkcyjnej, w której na oczach dzieci rodzice uprawiali seks, nadużywali alkoholu, dochodziło do przemocy pomiędzy członkami rodziny i z tych względów należało uznać, że orzeczona kara przekracza stopień winy, a ponadto nie może odegrać właściwej roli wychowawczej.

Podnosząc przytoczone zarzuty obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. O. (2) od tego, że wspólnie z bratem P. O. (1) przemocą polegającą na przytrzymywaniu za ręce, nogi, ciągnięcie za ręce doprowadził wielokrotnie swoją siostrę K. O. do obcowania płciowego oraz od tego, że działając samodzielnie doprowadził ją wielokrotnie do obcowania płciowego, jak również od tego, że przemocą polegającą na przytrzymywaniu doprowadził dwukrotnie swojego brata J. O. do obcowania płciowego analnego oraz usiłował go doprowadzić do obcowania płciowego oralnego, jak również od tego, że obmacywanie K. miało miejsce więcej niż jeden raz. Alternatywnie zaś, jak należy wnosić, przy zastosowaniu art. 31 § 2 k.k., wniosła o wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zaznaczyć przy tym trzeba, że obrońca oskarżonego P. O. (2) nie złożyła wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku, dlatego też Sąd odwoławczy nie był zobligowany do przedstawienia motywów wyroku w zakresie dotyczącym wywiezionej przez nią apelacji co do tego oskarżonego. Zakres uzasadnienia został zatem ograniczony do omówienia zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy oskarżonego P. O. (1) (art. 423 § 1a k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 k.p.k.).

Obrońca oskarżonego P. O. (1), skarżąc wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze co do przypisanego mu w punkcie 1 czynu, nie kwestionowała kompletności i wszechstronności uwzględnienia przez sąd

a quo przy wymierzaniu kary okoliczności, które wpłynęły zarówno na niekorzyść jak i na korzyść tego oskarżonego (s. 25-26 uzasadnienia). Podnosiła jedynie to, że Sąd Okręgowy w zbyt małym stopniu uwzględnił okoliczności na jego korzyść, takie jak dotychczasowa jego niekaralność, podejmowanie przez oskarżonego prac dorywczych, a przede wszystkim, jak wynika z opinii psychologicznej, nieprawidłowe wzorce społeczne funkcjonujące w rodzinie oskarżonego, w której żył, a które spowodowały u niego zaburzony proces socjalizacji.

Sąd Apelacyjny nie podzielił jednak argumentacji obrońcy oskarżonego. Nie ma ona bowiem racji głównie z tego powodu, że eksponuje znaczenie tylko okoliczności łagodzących, zaś Sąd Okręgowy oceny okoliczności mających wpływ na wymiar kary dokonał kompleksowo, a zatem także w zestawieniu z przeważającą ilością okoliczności obciążających, co do których znaczenia obrońca już się nie wypowiada. Zdaniem Sądu Apelacyjnego sąd a quo naleźycie i roztropnie wszystko to rozważył. Nie przecenił znaczenia okoliczności obciążających ani też nie obniżył znaczenia okoliczności łagodzących. Godna zaakcentowania jest obszerność rozważań w tej materii, zważywszy wieloelementową strukturę omawianych okoliczności i szczegółowość dokonanej analizy (s. 25-26 uzasadnienia).

Podkreślenia wymaga też to, że skarżąca nie podnosiła, aby sąd meriti nadał nadmierne znaczenie którejkolwiek z okoliczności obciążających. Natomiast gdy chodzi o okoliczności łagodzące sąd ten wziął pod uwagę w zakresie prewencji szczególnej dotychczasową niekaralność oskarżonego, jak i to, że podejmował się on pracy dorywczej z pozytywnym stosunkiem do wynikających z niej obowiązków. Uwzględnił także w swoich rozważaniach na korzyść oskarżonego zaburzony proces jego socjalizacji wynikający z nieprawidłowych wzorców społecznych funkcjonujących w rodzinie, w której egzystował od urodzenia, co wynika z opinii psychologicznej, przywołanej przez autorkę apelacji.

Skarżąca, poza ogólnym sformułowaniem, że przywołane przez nią okoliczności łagodzące „winny skutkować znacznie niższym wymiarem kary za czyn z punktu 1” (5 lat a nie 8), nie dokonała żadnego miarkowania tychże okoliczności w kontekście całokształtu okoliczności łagodzących i obciążających, a przez to nie wykazała, że sąd a quo dopuścił się błędu w tej materii. Zwłaszcza wobec przewagi okoliczności obciążających oraz stwierdzenia sądu meriti, że brał pod uwagę także wzgląd na społeczne oddziaływanie skazania. Bezsprzecznie bowiem przestępstwo, którego dopuścił się oskarżony, w odczuciu społecznym spotkałoby się z powszechną dezaprobatą (s. 26 uzasadnienia).

Nadmienić trzeba, że z aktualnej opinii o skazanym z ZK we W. z dnia 20.05.2019 r., o której przeprowadzenie w postępowaniu odwoławczym wносиła skarżąca, wynika, że zachowanie oskarżonego należy określić jako poprawne. Nie był nagradzany ani karany dyscyplinarnie, a dokonane w dniu 2.12.2007 r. samouszkodzenie w postaci pocięcia obu przedramion miało charakter emocjonalny, w związku z czym odstąpiono od ukarania (k. 849-850).

Opinia ta nie wnosi zatem niczego istotnego na poparcie zarzutów obrońcy oskarżonego.

Podsumowując tę część rozważań przypomnieć trzeba, odwołując się do reprezentatywnego judykatu, że przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. mówi o niewspółmierności rażącej, a więc chodzić tu musi o dysproporcję znaczną, mówiąc obrazowo - „bijącą wręcz w oczy”, a nie o ewentualne niewielkie różnice w ocenach sądów pierwszej i drugiej instancji. W ramach tej przyczyny dokonanie korekty orzeczenia uzasadniają dopiero różnice ocen o charakterze zasadniczym (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 6 kwietnia 2018 r., II AKa 407/17, LEX nr 2490973).

Z sytuacją taką nie mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie. Kara wymierzona oskarżonemu P. O. (1) za czyn przypisany mu w punkcie 1 nie jest karą rażąco niewspółmiernie surową.

Jednocześnie mając na uwadze to, że apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych Sąd Apelacyjny stwierdza, że nie rażą omawianą niewspółmiernością orzeczone środki karne

w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1, tj. obligatoryjny zakaz na okres 5 lat kontaktowania się z pokrzywdzoną K. O. oraz zbliżania się do K. O. na odległość mniejszą niż 50 metrów (art. 41a § 2 k.k.), jak również orzeczonego na podstawie art. 41 § 1a k.k. zakaz zajmowania wszelkich stanowisk, wykonywania wszelkich zawodów i działalności związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich i z opieką nad nimi – na okres lat 10. Sąd Okręgowy przytoczył przy tym okoliczności, które miał na uwadze przy ustalaniu długości okresu tych zakazów (s. 26-27 uzasadnienia). Sąd Apelacyjny argumentację tę podziela.

Podobnie rzecz się ma, gdy chodzi o ocenę trafności kary wymierzonej oskarżonemu za czyn przypisany mu w punkcie 4 (3 lata pozbawienia wolności) oraz orzeczonego w związku z tym środka karnego w postaci zakazu na okres 7 lat kontaktowania się z pokrzywdzonym J. O. oraz zbliżania się do J. O. na odległość mniejszą niż 50 metrów (art. 41a § 2 k.k.) – (s. 27-28 uzasadnienia).

Nie jest też zasadny zarzut autorki apelacji co do rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego P. O. (1) kary łącznej 9 lat pozbawienia wolności. Także i w tym przypadku podnosi ona tylko ogólnie uwzględnienie na korzyść oskarżonego „w zbyt małym stopniu” takich okoliczności jak jego dotychczasowa niekaralność, podobieństwo naruszonych dóbr prawnych oraz równoległość popełnienia przestępstw i nie przeprowadza w tej materii żadnych innych rozważań zmierzających do wykazania błędu w postąpieniu sądu meriti. Zarazem postulowany wymiar kary łącznej (6 lat zamiast 9) odnosi się, jak należałoby wnosić, do sytuacji orzekania nowej kary łącznej w przypadku uwzględnienia zarzutu rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu w punkcie 1.

Ponieważ ten zarzut nie został uwzględniony, pozostaje odniesienie się do trafności rozstrzygnięcia sądu a quo w tej mierze. Wprawdzie uzasadnienie tego wymiaru jest bardzo zwięzłe (s. 28 uzasadnienia), to jednak niezaprzeczalne jest, że Sąd Okręgowy dysponował możliwością orzeczenia kary łącznej w wymiarze od 8 lat do 11 lat pozbawienia wolności. Słusznie zastosował zasadę asperacji zbliżoną do absorpcji i orzekł wobec oskarżonego karę łączną 9 lat pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu Apelacyjnego za takim ukształtowaniem kary łącznej przemawiały przytoczone przez sąd a quo okoliczności takie jak podobieństwo naruszonych dóbr prawnych i równoległość popełnienia poszczególnych przestępstw. Jednocześnie in plus uwzględniono dotychczasową niekaralność oskarżonego za przestępstwa, zaś in minus okres działalności przestępczej - nieco ponad 2 lata. W takiej sytuacji orzeczona kara łączna również jawi się jako kara sprawiedliwa. Wbrew temu co utrzymuje skarżąca, nie razi niewspółmiernością.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny nie znalazł w apelacji obrońcy oskarżonego P. O. (1) argumentów do postąpienia zgodnie z zawartymi w niej wnioskami.

Mając to wszystko na uwadze oraz nie stwierdzając okoliczności, które należałoby brać pod uwagę z urzędu (art. 439 § 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k.), Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. O. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na mocy § 2 pkt 1, § 3, § 4 ust. 1 oraz § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 18, t.j.), przy uwzględnieniu stawki podatku od towarów i usług, o której mowa w § 4 ust. 3 cyt. rozporządzenia.

Sąd Apelacyjny uznał także za zasadne pokrycie niezbędnych wydatków obrońcy z urzędu oskarżonego P. O. (1) z tytułu stawiennictwa na rozprawę odwoławczą. Na mocy § 2 pkt 2 przywołanego rozporządzenia, wydatki te wchodzą w zakres kosztów nieopłaconej pomocy prawnej ponoszonych przez Skarb Państwa, a przez wnioskującego o ich zasądzenie obrońcę zostały właściwie udokumentowane.

Oskarżonego P. O. (1) zwolniono od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. - z uwagi na jego sytuację materialną, a wydatkami tego postępowania obciążono Skarb Państwa.